

Bobby
överlevde
diskoteks-
branden

SEXTIOTRE UNGDOMAR
MISTE SINA LIV OCH
MÅNGA FLER SKADADES

GÖTEBORG
BLEV EN STAD I SORG

Vid platsen för brand-
katastrofen står idag en
minnessten där namnen på
alla omkomna finns
ingraverade. Bobby miste
flickvännen och många,
många kompisar i branden.

Det tog flera år att inse vad branden gjort med mig...

Fjorton år har gått sedan diskoteksbranden i Göteborg. De som var unga då är vuxna idag, men brottas ännu med minnena.

Bobby Stankovic skulle egentligen inte alls ha varit där den kvällen...

TEXT: HANS P A KARLSSON reportage@egmont.se
FOTO: HANS P A KARLSSON, JAN-CHRISTER PERSSON/ÖSTGÖTA-
CORRESPONDENTEN, PRIVATA BILDER

Bobby Stankovic var 16 år och hans liv hängde på en skör tråd. Han vet inte vem som bar ut honom ur brandlokalen, och på den kalla asfalten utanför visade han inga livstecken. Sjukvårdspersonalen lämnade honom och gick vidare. För det var många som ropade på hjälp.

– Jag låg intill min kusin som hade avlidit och en kompis till mig skrek att "Bobby ska inte också dö". Han började med hjärt- och lungräddning på mig...

Under sommaren och hösten 1998 kretsade det mesta i Bobby Stankovics liv kring handboll. Det var matcher och trä-

ning varje vecka. I slutet av augusti började han på gymnasiet och sedan tre år tillbaka var han tillsammans med Camilla. När allhelgonahelgen närmade sig skulle fyra vänner arrangera en fest. Först var det tänkt som ett mindre födelsedagskalas, men så växte projektet. Inbjudningar spreds på skolor och runt om i stan.

– Vi visste att det skulle bli mycket folk. Jag var där tidigare på dagen och hjälpte till att bära undan bord och stolar som vi tyckte stod i vägen. Vi ställde dem i utrymmet på baksidan, där nödutgången fanns.

Från början skulle Bobby inte gå på festen. Det var handbolls-läger i Skövde och Bobby skulle vara tränare för det lag där hans lillebror spelade. Men han bestämde sig ändå för att stanna hemma. Inte heller flickvännen Camilla skulle vara på

festen, men så ändrade hon sig. Tillsammans med ett par vänner åkte de till festlokalen. Klockan var då 23.30. Första larmet till räddningstjänsten skulle komma 23.42.

Började trängas

Eftersom Bobby kände arrangörerna fick han gå före kön. I dörren mötte han Nicki Konstantina som precis var på väg ut för att åka hem. Bobby och Nicki hade varit vänner sedan flera år och hon tyckte inte att han skulle gå in.
– Jag och mina kompisar tyckte inte att det var så bra, det var väldigt trångt. Man kunde knappt ta sig fram och utanför stod många i kö, säger Nicki.

Men Bobby och Camilla gick in och fortsatte uppför trapporna. Han lämnade henne i baren medan han själv gick mot utgången för att prata med vännerna om vad som

hände. Någon hade bråkat för att de inte ville betala inträdet på 40 kronor. Så började många tränga på för att komma ut. "Det brinner" sa de.

– Jag trodde inte att det var så allvarligt utan vände tillbaka för att hämta Camilla. Precis då öppnas dörren till nödutgången och kolsvart rök väljer in i lokalen, som en explosion. Jag hör människor skrika och ropa på hjälp. Man ser inte handen framför sig. Jag och Camilla går längs väggen, men det är trångt och plötsligt känner jag hur hon glider ifrån mig i mörkret och försvinner.

Det var bland alla bord och stolar i nödutgången som branden började. Det var så varmt att trappträcket i järn började smälta och hängde som ett rep mellan stolparna. Räcket finns kvar som en påminnelse idag. När nödutgången öppnades fick elden nytt syre och tog

fast. Värmen och röken var outhärdlig. Bobby märkte att han inte kunde gå på golvet utan att trampa på någon som låg ner. I nästa ögonblick föll han ihop och förlorade medvetandet.

När han vaknade igen låg han på Kungälvssjukhus, men flyttades snart till Linköping på grund av sina brännskador på rygg, stjärt och ben. Där fick han stanna i två månader. Han hade aldrig direktkontakt med elden, men det blev så varmt att han stektes.

Nicki Konstantina hade hunnit åka iväg från platsen, men hennes telefon ringde och hon vände och tog sig till Sahlgrenska sjukhuset som så många andra. Eftersom det mest var ungdomar från förorten kände nästan alla varandra. De första veckorna efter branden träffade hon sina vänner dag som

Forts på sidan 20

I oktober 1999, ett år efter branden, besöker Bobby minnesplatsen.

Bobby Stankovics kläder var hela när han blev utburen från brandlokalen, därför upptäcktes hans brännskador på kroppen först när han kom till Kungälvssjukhus.

Bobby med sin fru Nicki Konstantina och barnen Goran, 9, och Julia, 4. Familjen betyder allt för Bobby Stankovic. Nicki var också med olyckskvällen, men hann precis lämna festen innan branden utbröt natten till den 30 oktober 1998.

Det tog flera år att inse vad branden...

Forts från sidan 11

natt, de pratade minnen, skratade och grät.

Stödinsatserna från olika håll var närmast gränslösa i början. Fritidsgårdarna höll öppet dygnet runt och kommunen ställde upp. Sedan kom alla begravningar.

En påse medicin

– Ibland var det två begravningar om dagen. Jag var inte med om själva branden, men det har påverkat mig mycket att drabbas av sådan sorg så tidigt i livet, säger Nicki.

Bobby förstod snabbt att Camilla var en av dem som inte klarat sig. Han kände det på sig. När han kom ut från sjukhuset fick han och andra som var i samma situation i princip en påse medicin i handen för att kunna sova och klara dagen. Det han varit med om hade berövat honom tryggheten

och han tappade snart fotfästet. Flera av ungdomarna började knapra på pillren och utvecklade ett beroende. Bobby, handbollskillen, var borta. Han blev hård, drogs med i dåliga umgängen och tillät sig inte känna efter.

– Redan ett år efter branden tyckte jag att det hade gått lång tid. Det är över nu, släp det och gå vidare, sa jag flera gånger.

Men livet blev vildare. Några år senare krockade Bobby i hög hastighet med en bil. Då insåg han att han måste välja.

– Jag kände att jag behövde en bra tjej för att lugna ner mig och Nicki hade funnits länge i mitt liv, säger han.

Det hade funnits kärlek mellan dem sedan en tid. De gifte sig, fick sonen Goran och blev en liten familj, men det skulle ändå dröja till 2008 innan Bobby bröt helt med sitt vilda förflutna och valde det friska livet. Då föddes dottern Julia och det fick honom att bestämma sig. Det hade också gått tio år sedan brandkattstrofen och Bobby insåg att

han faktiskt hade överlevt och att det var hans skyldighet att försöka göra något gott av det som hänt.

När Bobby låg på sjukhuset den första tiden fanns det många kuratorer, psykologer och poliser i närheten, men han orkade inte prata med dem. Då hjälpte en sjuksköterska honom att få kontakt med brandmannen Lasse Gustavsson, själv svårt bränd i en arbetsplatsolycka i Göteborg 1981. Sedan dess har Lasse varit en viktig person för Bobby.

Stöd efter Utøya

Även Ulla Åsberg, som då var Nickis lärare, har betytt mycket, liksom journalisten Eva Heyman som skrev om honom i Göteborgsposten och som sedan behöll kontakten. Dessa tre var Bobbys länkar in i det friska livet under de tio mörka åren och det visar att människor som räddar liv inte bara finns i sjukvården.

Idag jobbar Bobby på en fritidsgård i Göteborg, med ungdomar som är i samma ålder han själv var i när branden

skedde. Han känner att han bär på så mycket kunskap som måste berättas.

Platsen är idag en minneslokal dit man kan komma och försöka förstå hur många 63 unga människor är.

När terrorattentatet i Norge skedde sommaren 2011 blev det en brutal påminnelse för Bobby. Den här gången var det 68 unga människor som dog på Utøya. Brandoffrens anhörigförening, BOA, erbjöd sig att hjälpa till. Likheterna var många, som att föräldrar skickade iväg sina unga för att ha roligt och att de sedan aldrig kom tillbaka, att de överlevande känner skuld känslor för dem som inte klarade sig.

– Den första tiden hamnar man i chock, men den skyldige greps och nu när rättegången är över så kommer en helt ny fas för dem, liksom det var för oss. När de ska börja leva igen. För mig blev det väldigt konstigt. Det är mycket jag ångrar, men samtidigt känner jag att det som hänt gör mig till den jag är och det känns bra att vara Bobby idag, säger han. ■